

tidligere Aar resterende Sager forbundne Arbejde, og der har derfor siden 1923 været etableret en 2. Afdeling af Retten, der har haft den samme Sammensætning som i Loven foreskrevet for Retten, og til hvis Udgifter de fornødne Beløb ekstraordinært er blevet bevilget paa de aarlige Finanslove. Ministeriet kan ikke anse det for forsvarligt endnu at nedlægge 2. Afdeling, men det er en Selvfølge, at den ovenfor foreslaaede Ændring i Rettens Sammensætning ogsaa vil blive gennemført i 2. Afdeling.

Overfor den af Retten ifølge den nedenfor som Bilag I aftrykte Erklæring fremsatte Kritik af den foreslaaede Indskrænkning af Medlemstallet, bemærkes, at det ved Bedømmelsen af Forslaget i højeste Grad maa tages i Betragtning, at Sagerne, forinden de forelægges i Retsmødet, har været Genstand for en meget indgaaende lægelig Behandling i vidt Omfang med Bistand af Speciallæger. Ved Forhandling mellem Lægemedlemmet af Retten og den til Rettens Raadighed staaende Læge vil Forstaaelsen af de lægelige Momenter i Sagen yderligere kunne uddybes og klarlægges for de 3 ikke lægekyndige Medlemmer af Retten. Man kan derfor ikke erkende, at det skulde være nødvendigt at Retten som *Medlem* har mere end én Læge, og man er tilbøjelig til at mene, at Ansættelsen af flere snarest vil kunne tjene til at forflygtige Ansvar.

Lovforslaget medfører paa forskellige Punkter Udvidelse af Invalideforsikringsrettens Kompetence, og man har under Hensyn hertil anset det for praktisk, at der i § 12 indsættes en Fællesbestemmelse om Rettens Afgørelser Endelighed, i Stedet for at angive dette i hver Paragraf, der omhandler Afgørelser af Retten.

Til § 13.

I Forbindelse med denne Paragrafs 1. Stk. kan det oplyses, at Retten lægger megen Vægt paa i alle ikke ganske oplagte Sager at tilvejebringe de udførligst mulige Oplysninger fra forskellig Side, herunder Udtalelse fra den stedlige Kommunalbestyrelse om dennes Skøn med Hensyn til Ansøgerens Erhvervsevne m. v. I de Tilfælde, hvor de tilvejebragte Oplysninger ikke er overensstemmende, bliver Sagen, forinden Afgørelse træffes, gjort til Genstand for fornyet Prøvelse, f. Eks. ved ekstra Lægeundersøgelse, Indhentelse af Politirapport, fornyet Henvendelse til Kommunalbestyrelsen, etc. Specielt kan det anføres, at i de Tilfælde — som forøvrigt kun foreligger ganske undtagelsesvis — hvor

Kommunalbestyrelsens Skøn i Modsætning til de andre i Sagen foreliggende Oplysninger gaar ud paa Ikke-Invaliditet, bliver Afgørelsen ikke truffet, før en særlig indgaaende Undersøgelse har fundet Sted.

I de paagældende faa Undtagelsestilfælde vil Afgørelsen blive truffet efter en omhyggelig Vurdering af samtlige foreliggende Oplysninger, saaledes at meget deciderede Udtalelser om Invaliditet eller Ikke-Invaliditet kun vil blive tilsidesat ved Afgørelsen, saafremt særlig væsentlige Momenter, specielt Lægeudtalelser, synes afgjort at maatte kræve dette.

Ned Hensyn til Rettens Udtalelser i den nedenfor aftrykte Erklæring angaaende Forslaget om, at Retten skal kunne kræve Hospitalsjournaler udlaant eller Afskrifter af samme, bemærkes, at der som Regel kun vil blive Tale om Journaler vedrørende Personer, der er indlagt til Observation eller Behandling paa Invalideforsikringens Foranledning; disse Journaler vil Retten formentlig kræve sig forelagt saa hurtigt, at de ikke har naaet at blive indbundet sammen med andre af samme Aargang. Hvad ældre Journaler angaar, er Forholdet iøvrigt det, at Hospitalerne allerede nu er vant til uden Betaling at afgive Oplysninger paa Grundlag af disse.

Som ovenfor anført har man foreslaaet, at forsikrede, der faar tilstaaet Rente, samtidig med Udbetalingen af Renten skal afgive et Beløb som Vederlag for Lægebehandling m. v.

Til § 14.

I Henhold til den gældende Ordning skal Invalidereentebegøringen være ledsaget af en Lægeerklæring. Der er imidlertid fra Lægernes og Invalideforsikringsrettens Side udtalt Ønske om, at Lægeerklæringen maatte kunne indsendes direkte til Invalideforsikringens Centralorganer udenom Ansøgeren og dennes Sygekasse, idet man mener, at den attestudstedende Læge i saa Fald vilde føle sig friere i sine Udtalelser, og Lægeerklæringen som Følge heraf blive af større Værdi for Retten.

En Ændring i Overensstemmelse hermed er allerede iværksat ad administrativ Vej.

Man vil anse det for upraktisk at indføre detaillerede Regler herom i selve Loven og foreslaar derfor blot, at Ministeren for Sundhedsvæsen bemyndiges til at træffe de nærmere Bestemmelser i saa Henseende.

Den omhandlede Lægeerklæring betales efter den gældende Lov af Fonden, saafremt Begøringen om Rente indkommes, ellers af den paagældende selv.